

Sygn. akt V KZ 10/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **T. B.**,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 17 marca 2016r.,
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 31 grudnia 2015r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 lipca 2014r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 29 stycznia 2014r., sygn. akt V K [...],

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

T. B. w dniu 26 marca 2015r. wyraził wolę wznowienia wyżej wskazanego prawomocnie zakończonego postępowania oraz złożył wniosek o ustanowienie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku w tym przedmiocie (k. 1-1v). Wniosek został uwzględniony i zarządzeniem z dnia 14 września 2015r. został skazanemu wyznaczony obrońca z urzędu (k. 10). Skazany wniósł jednak o zmianę tego obrońcy, wskazując z imienia i nazwiska innego, który miałby go reprezentować (k. 16). Zarządzeniem z dnia 8 października powyższego wniosku nie uwzględniono (k. 19). Wyznaczona z urzędu obrońca po zapoznaniu się z aktami sprawy sporządziła opinię o braku postaw do wznowienia postępowania (k. 21 -23), o czym poinformowano skazanego, wzywając go w trybie art. 120 § 1 k.p.k.

do uzupełnienia w terminie 7 dni od doręczenia pisma braku formalnego poprzez sporządzenie i podpisanie wniosku przez innego obrońcę (k. 43). Skazany tego jednak nie uczynił. Konsekwencją powyższego było wydanie zaskarżonego zarządzenia, na które zażalenie złożył T. B., podnosząc, że ustanowiony z urzędu obrońca zrealizował swoje obowiązki w sposób nierzetelny, co miałoby uzasadniać wyznaczenie mu kolejnego. Wskazał nadto, że w postępowaniu, którego wznowienia się domaga, nie uwzględniono składanych przez niego wniosków dowodowych, między innymi na okoliczność jego *alibi*. Ponadto postępowanie to winno podlegać wznowieniu z urzędu z uwagi na wystąpienie bezwzględnych przyczyn odwoławczych, „które zostały wymienione w osobistej kasacji oskarżonego, która nie została rozpoznana”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Kwestią, która podlegała ocenie w postępowaniu zainicjowanym zażaleniem skazanego, jest zasadność odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania. Z przytoczonych na wstępie realiów procesowych wynika w sposób bezsporny, że skazany, będąc wezwany do zrealizowania obowiązku wynikającego z przymusu adwokackiego (art. 545 § 2 k.p.k.), temu wymaganiu nie sprostał. Rodziło to zatem konsekwencje określone w art. 530 § 2 k.p.k., stosowanym odpowiednio w postępowaniu o wznowienie procesu z mocy art. 545 § 1 k.p.k. Podkreślić należy, że powyższy przepis ma kategoryczną wymowę, obligując w sytuacji ziszczenia się określonych w nim warunków prezesa sądu oraz podmioty wskazane w art. 93 § 2 k.p.k. do odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie, co też zasadnie na gruncie niniejszej sprawy uczyniono.

Ani wyrażana przez skarżącego subiektywna ocena o nierzetelności opinii sporządzonej przez ustanowionego z urzędu obrońcę, której Przewodniczący II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] nie podzielił (k. 19), ani też przekonanie o istnieniu podstaw do wznowienia postępowania nie stanowiły skutecznej argumentacji mogącej zakwestionować zaskarżone zarządzenie. Podobnie jak i twierdzenie - *notabene* nieprawdziwe - o „nierozpoznaniu” kasacji (*vide* postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015r., sygn. V KK 463/14 –

k. 7). Są to bowiem kwestie wykraczające poza zakres oceny wytyczony treścią art. 530 § 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

I.n